

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. "Ιδε φυλλ. ΡΚ".)

CV.

—ο—

Ὁ Μπουκουβάλλας πύθανε τὴν Κυριακὴ τὸ βρῖδον
 Ἀφ' ἡνιχὰ καὶ χαρτιὰ σ' ὅλα τὰ παλληκάρια,
 Σ' ἐσὲ, Γιαννούλη μου ἀδελφε, σ' ἐσένα Κοπιδάκη
 Καὶ Τραγουδάρα χωρικὴ ποῦ σ' εἶχα ἐμπιστευμένον,
 Τὸν Κώστα νὰ συμμάζετε νὰ κέμετε καπετάνιο,
 Μὴν τὸν καταρραϊνέτε ποῦ πέθαν' ἀδελφός του,
 Καὶ χαιρετῶ τοὺς φίλους μου τοὺς καπετानαράους,
 Ὅλοι νὰ τὸν βοηθήσουνε ποῦ πέθανε ὁ ἀδελφός του.

CVI.

Σήμερον μαῦρος οὐρανός, σήμερον μαῦρη ἡμέρα,
 Σήμερον ὅλοι θλίβονται, καὶ τὰ βουνὰ λυποῦνται
 Σήμερον ἔδωκεν βουλὴν οἱ ἄνθρωποι Ἑβραῖοι,
 Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ σκυλιὰ οἱ τρισκαταραμένοι
 Γὰρ νὰ σταυρώσουν τὸν Χριστὸν τῶν πάντων Βασιλέα.
 Ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ μὴ σὲ περιβόλι
 Νὰ λάβῃ δαίμων μυστικόν, γὰρ νὰ τὸν λάβουν ὅλοι
 Ἡ Παναγία ἡ Δέσποινα κάθονταν μοναχὴ της,
 Τὴν προσευχὴν της ἔκανε γὰρ τὸν μονογενὴ της.
 Ἀκούει φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα,
 Σῶνουν, κυρά μου, ἡ προσευχαίς, σῶνουν καὶ ἡ μετάνοιαις,
 Καὶ τὸν υἱόν σου πιάσανε καὶ στὸν χαλκὴν τὸν πᾶν,
 Χαλκιά, χαλκιά, φτιάσε καρφί, φτιάσε τρία περόνια
 Κ' ἐκεῖνος ὁ παράνομος βαρεῖ καὶ φτιάσει πάντε,
 Μάστορη, ποῦ μᾶς τάφτιασες καὶ νὰ μᾶς ὁρμηγεύσης.
 Βάλτε τὰ δυὸ στὰ χέρια του καὶ τὰ ἄλλα δυὸ στὰ πόδια
 Τὸ πέμπτο τὸ φαρμακερὸ βάλτε τὸ στὴν καρδιάν του,
 Κ' ἡ Παναγία ποῦ τᾶκουσε ἔκπαιε καὶ λιγώθη
 Σταμνὶ νερὸ τῆς ῥέχνουνε τρία κινάτια μόσχο,
 Καὶ τρία μὲ βοδόσταμνον ν' ἄλθῃ ὁ λογισμὸς της
 Ὅταν τῆς ἦλθε ὁ λογισμὸς ὅταν τῆς ἦλθε ὁ νοῦς της,
 Ζητᾷ μαχαίρι νὰ σφαγῇ, φωτιὰ νὰ πᾶν νὰ πῆσῃ,
 Ζητᾷ κρεμνὸν νὰ κρεμνωθῇ γὰρ τὸν μονογενὴ της.
 Ἡ Μάρθα ἡ Μαγδαληνὴ καὶ τοῦ Λαζάρου ἡ μάνα,
 Καὶ πέρνουν τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
 Τὸ μονοπάτι τὸ ἔδωκε μίς' στοῦ ληστοῦ τὴν πόρτα
 Ἄνοιξε πόρτα τοῦ ληστοῦ, καὶ πόρτα τοῦ Πιλάτου,
 Κ' ἡ πόρτα ἀπ' τὸν ὁδὸν της ἀνοίγει μοναχὴ της.
 Βλέπει λαὸν ἀμέτρητον καὶ μετρίον δὲν ἔχει.
 Κάνενα δὲν ἐγνώρισε παρὰ τὸν Ἅγιον Γεώργιον.
 Ἄγιε μου Γεώργιε Πρόδρομε καὶ βαπτιστὰ τοῦ υἱοῦ μου,
 Μὴν εἶδες τὸν υἱόκα μου καὶ σὲ τὸν δάσκαλόν σου;
 Δὲν ἔχω σιόμα νὰ σὲ τὸ εἰπῶ, γλῶσσα νὰ σὲ μιλήσω,
 Δὲν ἔχω χέρι πάλαιμον διὰ νὰ σὲ τὸν δείξω.
 Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν γυμνὸν τὸν παρκαπνεμένον,
 Ὁποῦ φορεῖ ποκάμισο στὸ εἶμα βουτηγμένο,
 Ὁποῦ φορεῖ στὴν κεφαλὴν ἀκάνθινο στεφάνι;
 Αὐτὸς εἶν' ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ μονογενὴς σου.
 Δὲν μοῦ μιλάς, παιδάκι μου, δὲν μοῦ μιλάς, παιδί μου;
 Τί νὰ σοῦ πῶ, μανούλα μου ποῦ διάφορο δὲν ἔχεις
 Μὴν τὸ μεγάλο σάβδατο κοντὰ τὸ μισημέρι,
 Ὁποῦ σημαίνουν ἐκκλησιαίς καὶ λειτουργοὺν παπάδες,
 Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆ, σημαίνουν τὰ οὐράνια,
 Σημαίνει κ' ἡ ἁγία Σοφία μὲ τρεῖς χρυσαῖς καμπάναις,
 Ὁποῖος τὸ λέει σόναται κ' ὁποῖος τ' ἀκούει ἀγαλλᾷ
 Κι' ὁποῖος τὸ καλοφουγκρασθῇ πορδέεισο θὰ λάβῃ,
 Παράδεισο καὶ λίβανο ἀπὸ τὸν ἅγιον τάφο.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

—ο—

Τῷ Κυρίῳ Χ. εἰς Μ. Διὰ τῆς ἡμετέρας
 ἐπιστολῆς τῆς 14 τοῦ παρελθόντος, μοὶ λέ-
 γετε ὅτι τῶν συνδρομητῶν τινες τῆς Παν-
 δώρας, θὰ εὐχαριστοῦντο ἐτι μᾶλλον ἂν ἦτο
 σπουδαιότερα.

Ἐδυνάμην εὐκόλως ν' ἀπαντήσω ὅτι οἱ μὲν
 συνδρομηταὶ περὶ ὧν μοὶ λέγετε εἶναι λίαν εὐ-
 ἀριθμοὶ πλείστοι δὲ ἄλλοι, οἱ ἀποτελοῦντες
 μάλιστα τὴν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν, προτιμῶ-
 σιν ὅσα δὲν θέλουσιν οἱ αὐτοί.

Καὶ ὁμῶς ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν
 ὅτι ὁγδοήκοντο περίπου ἄρθρα δημοσιευθέντα
 κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐκδόσεως τῆς Παν-
 δώρας, ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα κατὰ τὸ δεῦτε-
 ρον, ἑκατὸν πεντήκοντα κατὰ τὸ τρίτον, ἑκα-
 τὸν κατὰ τὸ τέταρτον, καὶ οὐχὶ ὀλίγα κατὰ
 τὸ πέμπτον, τὸ ὅποιον διητύσαμεν μεταξὺ πα-
 τριωτικοῦ πυρετοῦ καὶ δακρύων, ἀντικείμενον-
 ιδίως εἶχον τὴν ἱστορίαν, τὴν φιλολογίαν, τὴν
 ἀρχαιολογίαν, τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας, τὸν
 βίον ἐνδόξων ἀνδρῶν, τὴν κρίσιν νέων συγ-
 γραμμάτων, τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα, καὶ τὰ τοι-
 αῦτα. Ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν πρὸ μικροῦ
 λήξασαν πρώτην τριμηνίαν τοῦ ἔκτου ἔτους,
 ἐντὸς ἐξ φυλλαδίων περιέχοντι τριάκοντα πε-
 ρίπου ἄρθρα σπουδαῖα.

Ἐντεῦθεν βλέπετε, Κύριε, ὅτι ἡ ἀπαίτησις
 τῶν αὐτῶς συνδρομητῶν δὲν εἶναι δικαία, ἀπο-
 τεινομένη μάλιστα πρὸς σύγγραμμα, οὐχὶ διὰ
 μίαν μόνην τάξιν ἀναγνωστῶν ἐκδιδόμενον, ἀλλὰ
 γενικὸν ἔχον χαρακτῆρα. Καλὸν νὰ μὴ λη-
 σμονῶσιν οἱ ἀδυσώπητοι ἐπικριταὶ ὅτι ἡ Ἑλ-
 λάς, μικρὰ οὔσα καὶ πτωχὴ, καὶ πολλὰς ἀνάγκας
 ἔχουσα νὰ θεραπεύσῃ, δὲν δύναται νὰ δια-
 τηρήσῃ συγγράμματα εἰδικὰ ὡς ἐν τῇ δυτικῇ
 Εὐρώπῃ, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Πανδώρα, ὡς
 ὑπὸ πολλῶν συντασσομένη, ἦτο ἀδύνατον
 νὰ διατηρηθῇ, ἂν ἡ ἰδέα ὅτι δὲν εἶναι πάντῃ ἀ-
 χρηστος εἰς τὴν πατρίδα, δὲν ἠνάγκαζε τοὺς
 συντάκτας αὐτῆς νὰ ὑποβληθῶσι καὶ εἰς νέας
 θυσίας.